

V této třetí části jsem se zaměřila na otázku konstitutivních pravidel a její neviditelnost. Ukázala jsem, že neviditelnost, kterou má Searle na mysli, spočívá v tom, že si během činností v rámci institucionálních faktů často neuvědomujeme jejich realizace v předmětech X, ale zaměstnáváme svou ~~ mysl myšlenkami na smysl činností pojících se s funkcí Y. V této souvislosti jsem poukázala na podobnost s úvahami o základní formě vědomých daností vůbec a ve velmi hrubých rysech jsem načrtla přístupy Husserla a Heideggera. Zmínila jsem některé důvody pro to, abychom uznali dva druhy daností ve vědomí, z nichž jeden by odpovídal Searlovu přiřazení funkce, druhý pak realizaci této funkce. Klíčové přitom je, že danost, která hraje roli realizace nebo splňování funkce, nemusí mít podobu uvědomování si materiálních vlastností předmětu.

To bylo také základem pro tvrzení, že kde trváme na neviditelnosti konstitutivního pravidla z důvodu neviditelnosti materiálních vlastností předmětu, nečiníme tak oprávněně - konstitutivní pravidlo může být reprezentováno v jiné podobě. Jistou neviditelnost lze připustit v případě převažujícího zájmu o smysl činností, které se s funkcí pojí, ani tam však podle mého názoru nemůže jít o naprostou neviditelnost trvající po dlouhé časové období, nýbrž jen o momentální zaujatost. Souhlasím však se Searlem, že zaujatost činnostmi a jejich smyslem je pro institucionální realitu typická a zájem o předměty, které nám jako instituce slouží, nemá bez zájmu o činnosti smysl a poněkud za tímto zaujetím pokulhává.